

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไอ้เงี้ยว
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไ้อั่วแห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมนตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคูณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุฬาทรีคูณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 30

ตอน ไฉ้งดำ

45

บัดนี้ ทั้งสองพี่ชายแปรสายตามาจับอยู่ที่ใบหน้าน้องสาวคนเล็ก เป็นตาเดียว ดวงหน้าของดารินคงขาวซีดอยู่เช่นกัน มือทั้งสอง กำแน่นอยู่บนटक นัยน์ตาเหม่อลอยอย่างปราศจากจุดหมาย พี่ชายกลางเดินเข้าไปวางมือลงบนไหล่แล้วบีบเบาๆ

“น้อย!...ใจเย็นๆไว้ ถึงไฉ้งคีนี่คุณอำพลก็คงจะมาถึงที่นี่ และบอกรายละเอียดเราทุกอย่าง อดใจรอหน่อย”

“เป็นยังไงคะ พี่กลาง พี่ใหญ่ สัมผัสของน้อยเป็นสิ่งที่เหลวไหลไหม?”

หล่อนพูดแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงขึ้นๆ

พี่ชายทั้งสองอิงไปครู่ ต่างอยู่ในภาวะประหลาดใจมีนง
อยู่ไม่น้อยเช่นกัน

“รพินทร์เข้าป่า ด้วยเรื่องราชการลับ...”

คุณชายใหญ่พึมพำ เอามือลูบปลายคาง

“ราชการลับอะไรกันนี้ น่าแปลกเหลือเกิน แล้วทำไมคุณ
อำพลถึงปิดปากเงียบ ไม่ยอมบอกให้เรารู้ก่อนนี้เลย เพิ่งจะมา
ยอมอำปากเอาตอนที่เรามาที่นี่แหละ”

“ก็เขาบอกแล้วยังไงล่ะครับ ว่ารพินทร์เป็นคนกำชับเขา
ไว้เอง ผมว่าคุณอำพลจะต้องรู้ต้นลึกหนาบางโดยตลอด เราไม่มี
อะไรจะทำในขณะนี้ได้มากไปกว่ารอให้เขามาถึงที่นี่เสียก่อน
ฟังทางเสียงเขากระตือรือร้นที่อยากจะมาเล่าความจริงให้เราฟัง
ด้วยตัวเอง สำหรับน้อยเองก็เหมือนกัน”

ม.ร.ว.อนุชาตบไหล่น้องสาวอีกครั้ง

“พี่ว่าสงบจิตสงบใจเสียก่อน อย่าเพิ่งคิดฟุ้งซ่านอะไรให้
มากนัก ถึงยังงั้นเรารู้แน่ว่ารพินทร์มีเรื่องจำเป็นที่จะต้องเข้าป่า
อย่างกะทันหัน และเขาปกปิดไม่อยากจะให้พวกเราทราบ

โดยเร็วนัก โดยทิ้งทอดช่วงเวลาออกไปสักกระยะหนึ่ง สิ่งที่น่า
เกรงไปว่าเขาจะเจ็บหนักหรือมีอุบัติเหตุอะไร ก็เป็นอันเบาใจได้
แล้วว่าไม่ได้เป็นอย่างนั้น”

หล่อนฝันยิ้มให้พี่ชายทั้งสอง แต่น้ำตาเริ่มคลออย่างสุด
ที่จะระงับไว้ได้

“ถ้าอยู่ในความหมายสองนัยหลังนี้ น้อยก็ตั้งใจเสียกว่าจะ
เพราะไม่ว่าเจ็บป่วยหรือพบอุบัติเหตุก็ยังพอช่วยเหลือเยียวยา
กันได้ แต่ที่เขาเดินทางเข้าป่าไปแล้ว ไม่รู้จะไปตามตัวได้ที่ไหน
รพินทร์เป็นคนใจดำอย่างนี้มานานแล้ว นั้นก็ยกไว้เสียเถอะ
เพราะสันดานคนคนนี้เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร สำคัญคน
ของเรา คือตาอำพลทำไมถึงมัวเฝ้าปากอยู่ น้อยไม่รู้จะพูดอะไร
ถูกแล้ว โดยทางที่ถูกที่ควร นายอำพลจะต้องรายงานให้น้อย
ทันทีที่รพินทร์ออกเดินทาง นี่ดูมันมีลับลมคมในเหลือเกิน...
ความในเมื่อคืนนี้ มันถูกต้องเป็นความจริงทั้งหมด!”

ประโยคหลัง หล่อนกล่าวเหมือนรำพึงกับตัวเอง ยกมือ
ขึ้นบีบขมับอย่างมีแรงสะเทือนใจเหลือที่จะกล่าวได้

“รอฟังข่าวจากตาอำพลให้ชัดเสียก่อน ว่าอะไรเป็นอะไร
พี่กะว่าอย่างช้า เขาควรจะมาถึงที่นี่ไม่เกิน 2 ยาม คีนี่แหละ”

ภายในห้องของสามพี่น้อง บัดนี้เจียบกริบ ดารินนั่ง
หลับตากุมขมับอยู่ที่เดิม อนุชาสูบบุหรี่ เติมนวนซ้ำๆไปรอบห้อง
ส่วนเชษฐามือหนึ่งกอดดอก อีกมือหนึ่งจับอยู่ปลายคาง มองดู
ภาพแอ็บสแตร็กของคาน ดินก็ อันเป็นเส้นขีดด้วยสีสับสน
ยุ่งเหยิงแฉวนประดับอยู่ภายในห้องนั้น

ขณะนั้นเอง โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก อนุชาเดินเข้าไปรับ

“กลางเหรอ?”

เสียงร่อนรนที่พูดมา คือเสียงของไชยยันต์ อนันตรัย
เพื่อนร่วมตายสมัยเด็กจวบจนกระทั่งสมัยที่บุกเทือกพระคิระ
มาด้วยกัน

“เออ ว่ายังงี้ ไชยยันต์?”

“น้อยอยู่หรือเปล่า เมย์เจ็บท้องเต็มที่แล้ว”

ไชยยันต์โทร.มาจากโรงพยาบาลเอกชน ระดับซูเปอร์-
เดอลุกซ์ ซึ่งขณะนี้มาเรีย ภรรยาของเขาไปนอนเตรียมคลอดอยู่
และเขาเองก็เฝ้าอยู่ตั้งแต่เช้า

ดารินตื่นจากภวังค์กลัดกลุ้ม รับโทรศัพท์จากพี่ชายทันที
สอบถามอาการคร่าว ๆ เพียงสองสามประโยค ก็บอกให้หัวหน้า
แผนกสูติกรรมซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ไชยยันต์ในขณะนั้นมารับสาย
หล่อนสั่งว่า

“ส่งเข้าห้องสูติได้เดี๋ยวนี้ บอกสามีเขาด้วยว่า ฉันจะไป
เดี๋ยวนี้แหละ!”

วางโทรศัพท์ หล่อนก็หันมาทางพี่ชายทั้งสอง

“เมย์คงจะคลอดภายในไม่เกินชั่วโมงนี้แหละค่ะ น้อยจะ
ไปเดี๋ยวนี้ พี่ใหญ่กับพี่กลางจะไปด้วยไหม”

“ไป! อยากจะดูหน้าหลานเหมือนกัน ว่ามันจะเป็นผู้หญิง
หรือผู้ชาย หน้าตาเป็นยังไง สำหรับเธอในฐานะแม่ยกของเด็ก
ซึ่งพ่อแม่จริงเขายกให้ตั้งแต่อยู่ในท้อง ทำคลอดให้ดีก็แล้วกัน”

พี่ชายสองคนบอกมาเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน ดารินยิ้มออกมาได้แจ่มใสเป็นครั้งแรก สัมเรื่องกังวลในสมองลงชั่วขณะหนึ่ง

“รับรองค่ะ สุดฝีมือเลย เสียขายแต่ว่า ‘พ่อยก’ ตอนนี้หายเข้าป่าไปเสียอีกแล้ว ถ้าเขาอยู่ด้วยในเวลานี้ ทั้งพ่อแม่จริงของเด็กคงจะดีใจมาก ประเดี๋ยวก็รู้ว่า เจ้าหนูนั้นควรจะชื่อ ‘ดาริน’ หรือ ‘ไพรวลัย’ แต่สงสัยว่าจะชื่อไพรวลัยเสียมากกว่า พนันกันก็ได้ว่าเป็นเด็กผู้ชาย”

ขณะที่สามพี่น้องตระกูล ‘วราฤทธิ์’ นั่งรถออกจากบ้านมาด้วยกันบ่ายหน้าไปยังโรงพยาบาล เซษฐาก็เอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวังว่า

“อย่าเพิ่งบอกไชยยันต์หรือเมย์ เกี่ยวกับเรื่องรพินทร์ในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น จนกว่าเด็กจะคลอดและแม่กับเด็กปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว ไม่งั้นทั้งสองคนนั้นจะมีกังวล”

พี่ชายคนใหญ่รอบคอบเสมอ

ไชยยันต์ อนันตรัย เดินปล่านอยู่หน้าห้องทำคลอด เมื่อหมอดารินและเพื่อนสนิทของเขาสองคนขึ้นลิฟต์ไปถึง อดีตนายทหารปืนใหญ่กรากเข้ามาทันที พร้อมกับรายงานเร็ว ปรี๊ดเกี่ยวกับอาการของเมีย น้องสาวและเครือญาติของเขาจะมาประชุมกันอยู่ที่นั่นครบ

หม่อมราชวงศ์สองพี่น้องเข้าไปนั่งสนทนาร่วมกลุ่มอยู่กับ ไชยยันต์ ในขณะที่ศัลยแพทย์สาวมือดี อันเป็นหม่อมราชวงศ์หญิงคนเล็กเดินเข้าห้องสูติไปในทันที ภายหลังจากยัมและโบกมือให้แก่ผู้ที่กำลังจะอยู่ในฐานะของ ‘พ่อ’

ความจริงมันไม่ใช่หน้าที่ของหล่อนที่จะต้องทำคลอด รายนี้ แต่โดยการตกลงกันไว้ก่อนแล้ว ระหว่างเจ้าของไข้กับโรงพยาบาล ประกอบกับชื่อเสียงในทางแพทย์ของ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ทางโรงพยาบาลเอกชนชั้นพิเศษจึงไม่มีอะไรขัดข้องที่จะเป็นไปตามประสงค์ของเจ้าของไข้ รวมทั้งตัวคนไข้เองด้วย ซึ่งระบุว่าขอเฉพาะสถานที่ เครื่องมือเครื่องไม้ และผู้ช่วยเหลือของโรงพยาบาลเท่านั้น ส่วนมือที่ทำคลอดเป็นแพทย์พิเศษ ผู้ไม่ได้สังกัดอยู่ในโรงพยาบาล

มาเรีย อนันตรัย อดีตพรานสาวเลือดผสมระหว่าง
เยอรมันและฝรั่งเศส คลอดง่ายตายเหลือเกิน ภายหลังจากทาริน
เข้าไปเพียง 20 นาทีเท่านั้น หล่อนก็ให้กำเนิดทารกเพศชาย
น้ำหนักตัวเกือบ 4,000 กรัม ผมหงอกตาสีน้ำตาล อันเป็นสีเฉลี่ย
แบ่งครึ่งระหว่างพ่อและแม่ ผิวออกขาวปนชมพู อ้วนท้วน
สมบูรณ์ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูและร้องเสียงดัง มารดานั้นก็
พิสูจน์แล้วว่าทรหดอดทน สมกับชีวิตสมบุกสมบันในอดีต
ระหว่างจะคลอด หล่อนไม่ได้ร้องแม้แต่สักอีกเดียว และกำลังใจ
ดีเยี่ยมเมื่อเห็นเพื่อนรักเพื่อนตายมาเป็นผู้ทำคลอดให้ ตาม
สัญญาที่ตกลงกันไว้

เมื่อเด็กพ้นตัวออกมาได้และเริ่มมีเสียงร้อง หล่อน
พยายามผงกศีรษะขึ้นดู ถามเบาๆว่า

“บอย ออร์ เกิร์ล”

ทารินพูดยิ้มๆแต่เพียงว่า

“เกส...”

แล้วยังไม่ตอบว่าอะไร ส่งเด็กให้พยาบาลนำไปอาบน้ำ
ชำระตัวทันที พอจัดการกับผู้เป็นแม่เสร็จ ก็รีบตามเข้าไปรับตัว

เด็กและหล่อนเป็นคนแรก ที่ประคองขึ้นมากอดไว้แนบอก
เหมือนลูกตัวเอง

“ไพรวัลย์ ลูกแม่!! ไตวันโตคีนนะลูกนะ เมื่ออยู่ในท้อง
ลูกก็มีบารมีพอที่จะคุ้มครองพวกเราทั้งหมดกลางป่าได้อย่าง
วิเศษแล้ว ขอให้การเกิดมาของลูกครั้งนี้ จงช่วยคุ้มครองพ่อยก
ของลูกด้วย อย่าให้เขามีอันตรายอะไรเป็นอันขาด ลูกเกิดมาทัน
วันเกิดของแม่พຽ່ງนี้พอดี ยิ่งกับจะเจตนางั้นแหละ”

จมูกของหล่อนสัมผัสกับแก้มยุ้ยอ่อนนุ่มเล็ก ๆ นั้นแผ่วเบา
ที่สุด ก่อนที่จะอุ้มเดินไปให้มารดาของเด็กเห็นเป็นครั้งแรก มาเรีย
มองเห็นหน้าและเพศของลูกได้ถนัดก็แทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความ
ปลาบปลื้มยินดีที่สุด ร่ำว่าจะลูกขึ้นจากเตียง รับมาประคอง
ไว้แนบอก

“ขอบคุณเธอ และขอบคุณพระเจ้า น้อย! ที่ให้ลูกชาย
แก่ฉันสมดังที่ปรารถนาภาวนาไว้ ฉันดีใจที่สุดในโลก หน้าของ
เขาเหมือนไชยยันต์ แต่สีผิวผมเกือบเหมือนฉัน”

ดารินก้มหน้าลงไปกระซิบยิ้ม ๆ ขำขมุมาเรียกว่า

“แต่ริมฝีปากของเขาเหมือนรพินทร์ที่สุด บางจ้อย เป็นมุม กระจับ แสดงถึงความเจ้าอารมณ์และเนียบขาด”

มาเรียมตอบ กระซิบเช่นกัน

“บ้า! ในหลักวิชาแพทย์ มันปนเปกันไม่ได้หรอก น้อย เธอก็รู้ดีแล้ว...ฉันไม่เคยมีสุดที่รักอะไรในโลกนี้ แต่เดี๋ยวนี้ฉันมี แล้ว ต่อไปนี้ฉันเป็นแม่โดยสมบูรณ์ มีความเป็นคนเต็มคนและ จะเลิกทำบาป เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตั้งแต่นี้เป็นต้นไป...”

แล้วหล่อนก็หลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย กอดลูกชายซึ่ง บัดนี้หลับปุ๋ย หายจ้องไปแล้วไว้ในอ้อมแขน พึมพำ

“รพินทร์ เดี๋ยวนี้ฉันได้นามสกุลของคุณมาเป็นชื่อของ ลูกฉัน คุณผิดสัญญา บอกว่าจะมาในวันเด็กตลอด...เดี๋ยวนี้คุณ อยู่ที่ไหน?”

ดารินสะอึก แล้วหล่อนก็เดินออกมาจากห้อง

ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของไชยยันต์ ผู้เป็นพ่อ พี่ชายทั้งสอง ของหล่อนผู้เป็นเสมือนญาติและวงศาคณาญาติของเด็กเกิดใหม่ ที่พอจะพวกันเข้าไปเยี่ยมแสดงความยินดี ซึ่งแน่ละ ทุกคนเต็ม

ไปด้วยความโสมนัสปลาบปลื้ม โดยเฉพาะไชยยันต์แทบเต้น และร้องไชโยลั่นห้อง...ดารินปลีกตัวออกมานั่งสูบบุหรี่คนเดียว อยู่ภายในห้องพักของญาติคนไข้ ปล่อยให้ทุกคนเข้าไปรุมล้อม แม่และเด็กในห้อง และแสดงความปีติยินดีกันอย่างเต็มที่

พักใหญ่ ไชยยันต์ เชษฐา และอนุชา จึงเดินออกมาจาก ห้อง ตรงมานั่งคุยรวมกลุ่มอยู่ตรงที่ดารินนั่งคิดอะไรเงิบ ๆ อยู่ คนเดียวก่อนแล้ว และที่นั่นเอง อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้เคย ร่วมบุกป่าฝ่าดงเสี่ยงตายด้วยกันมาแล้วก็ทราบความโดยตลอด เกี่ยวกับเรื่องของรพินทร์ ไพรวลัย จากการกระซิบบอกเล่าของ พี่น้องสกุล 'วราฤทธิ์'

อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ นักผจญภัยผู้ผ่านเทือก พระติ้วมาแล้วพอทราบเรื่อง 'แม่จะเลา ๆ' เขาก็ถึงกับชะงัก คอแข็งไป แค้นหน้าอันยิ้มแย้มปรีดาอยู่ บัดนี้ขริบเคร่งลงทันที

“คีนี่ฉันจะยอมไปดักหน้าอำพลที่บ้านของแก และขอรับ ฟังรายละเอียดของความเป็นไปด้วย”

เขากล่าวอย่างหนักแน่นจริงใจกับสามพี่น้อง ผู้มีความ
สัมพันธ์รักใคร่ใกล้ชิดยิ่งกว่าญาติสนิท

“แกไปฟังเรื่องราวจากนายอำพลด้วย ไชยยันต์...”

เชษฐากระซิบ

“แต่ขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าเพิ่งแพร่งพรายอะไรให้เมีย
ของแกรู้ เขากำลังอยู่ในความยินดีและต้องการพักผ่อนให้มาก
ที่สุด ถ้ามาเรียนรู้ข่าวเข้าในตอนนี้อคงไม่สบายใจเหมือนๆพวกเรา
นั่นแหละ นี้น้อยก็ทำดีที่สุด ขนาดที่ตัวเองกำลังมีงงทำอะไร
ไม่ถูกเลย ก็ยังอุตส่าห์มาช่วยทำคลอดเมียแก่ได้ ฉันยังรู้สึก
เป็นห่วงตอนที่เขาเดินเข้าห้องทำคลอดไป เพราะรู้สึกว่ำน้อย
กำลังบ้าๆเพ้อๆอยู่ที่เดียว”

ไชยยันต์มองดูหน้าเพื่อนสาวอย่างเห็นใจ เอื้อมมือมาจับ
แขนไว้บีบแน่น

“ทำใจดีๆไว้ น้อย รอฟังข่าวคืบนี้จากคุณอำพลก่อนและ
สอบถามว่า ถึงอย่างไร พวกเราทุกคนก็ไม่มีวันทอดทิ้งรพินทร์
หรอก มันไม่ได้อยู่ในความหมายว่า เพราะเขาเป็นคนที่เธอรัก

แต่อยู่ในความหมายว่า เขาเป็นบุคคลที่พวกเราทุกคนรักเสมอ ด้วยญาติและเพื่อนตายใกล้ชิดที่สุด”

“ขอบใจในความปรารถนาดีของทุกคนที่เคยร่วมเป็น-
ร่วมตายกันมาแล้ว”

ดาร์วินพูดพร้อมกับผืนยิ้ม น้ำเสียงของหล่อนแหบเหือด

“ความจริงเราสามคนไม่ต้องการบอกให้เธอทราบเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ที่ตัดสินใจบอกก็เพราะรู้ว่า ทั้งเธอและเมย์มีความรู้สึกเช่นไรกับพรานป่าคนนั้น เขาอาจไร้ความหมายสำหรับคนทั่วไป แต่เขามีความหมายต่อพวกเรามากที่สุดเกินกว่าที่จะพูดอะไรเป็นถ้อยคำได้ ย้ำอีกครั้งว่าเฉพาะเมย์ อย่าเพิ่งให้รู้อะไรภายในสองวันนี้ก่อน เอาละ เรื่องของเธอกับเมย์และลูกเรียบร้อยไปแล้ว ฉันจะกลับก่อนละนะ เธออยู่ชื่นชมกับลูกเมียก่อนก็แล้วกัน แล้วคืนนี้ค่อยปลีกตัวไป”

“ฉันจะไปที่บ้านเธอ ราวๆ 3 หุ่มนี่!”

ไชยยันต์บอก ก่อนที่สามพี่น้องจะก้าวเข้าไปในประตู
ลิฟท์ของโรงพยาบาล

ในเวลาเดียวกัน ย้อนเหตุการณ์กลับมาสู่ตงติบ

ระหว่างที่เซิดูธกำลังนั่งคุยซุบซิบอยู่กับรพินทร์
อิสซาเบลก็เดินตรงเข้ามา

“คุณแน่ใจหรือ ไพรวัลย์ ว่าพวกลูกหาบจะต้องเดินผ่าน
เส้นทางที่เรามาตั้งกองอยู่นี้”

หล่อนเอ่ยขึ้น พร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ตั้งแต่เรามาถึงและพักกันอยู่ตรงนี้ เกือบ 10 นาทีแล้ว
นะ ยังไม่มีวี่แววอะไรเลย”

“อย่าใจร้อนนะ เบล คนอย่างมัคคุเทศก์นำทางของเรา
ไม่มีวันผิดเป้าหมายหรอก ไม่เชื่อฝีมือหรือยังไง”

เซิดูธบอกไม่พูดเปล่า จួយข้อมือแม่ผมแดงจุดให้หนึ่งลง
ด้วย ซึ่งหล่อนก็หย่อนกายลงโดยดี

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ให้คุณมาถามผมหรือครับ?”

รพินทร์ย้อนถามเรียบๆ

หล่อนยิ้มนิดหนึ่ง

“เปล่าหรอก ฉันถามเองแหละ ไม่ใช่อะไร พวกเราอ่อนแรง หิวน้ำกันเต็มทีแล้ว”

“ถ้าฉันก็ไม่ต้องรออีกแล้วละครับ โน่นไง หัวขบวนพัน ฟุ่มไม้ข้างหน้ามาแล้ว”

จอมพรานบู้ปากไปเบื้องหลัง อิศราเบลกับเชิดวุธ หันขวับตาม ก็ดูทานออกมาอย่างยินดี

ขบวนลูกหาบโผล่กันออกมาอย่างเจียบกริบที่สุด เดินหาบของเฉิบๆ เข้าแถวเรียงเดียวกันมาตามปกติ โผล่พ้นทางที่เลียบริมเหวอันมีต้นไม้บังอยู่ออกมา ระยะที่โผล่ห่างจากพวกที่หยุดพักรออยู่ก่อนแล้ว ประมาณไม่เกิน 50 เมตร และต่างฝ่ายต่างเห็นกันพอดี

จันเป็นคนเดินนำหน้าขบวนมา ก็แลมาเห็น ส่งเสียงร้อง ทักโวยวายลั่น วิ่งปราดเข้ามาทันทีด้วยอาการตื่นเต้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ลูกชั้นยี่น พรรคพวกที่พักนั่งและนอนกันอยู่ก็พากันฮือขึ้นมาทันทีอย่างยินดี

“นาย! เกิดอะไรขึ้น พวกเราได้ยินเสียงปืนสองนัดแล้วก็เสียงระเบิด ตอนที่แยกจากกันแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น!”

เสียงจันร้องก้องถามมา กระหืดกระหอบ ทั้งๆที่ยังวิ่งเข้ามาไม่ถึง...

รพินทร์ ไพรวัลย์ โบกมือเป็นสัญญาณให้พวกลูกหาบเหล่านั้นเคลื่อนตรงเข้ามาโดยเร็ว ท่ามกลางเสียงทักทายอย่างดีใจของฝ่ายอเมริกัน บุญคำสั่งให้พวกนั้นปลงหาบลงทันที เพราะรู้อยู่แล้ว พวกนายจ้างผิดเวลาอาหารกลางวันมาถึง 3 ชั่วโมงเศษแล้ว และทุกคนกำลังหิว เกิดกับเสียซึ่งขณะนี้ปฏิบัติหน้าที่แทนลูกหาบที่ตายไปเมื่อคืน วางของเสร็จ ก็แล่นเข้ามาสมทบ พวกนั้นดูเหมือนจะตรวจนับจำนวนของฝ่ายรพินทร์และพวกอเมริกันที่แยกทางมา พอเห็นว่าครบจำนวน ไม่มีใครขาดหายไป และต่างอยู่ในสภาพที่ปกติเรียบร้อย ต่างก็พากันถอนใจอย่างโล่งอก

“เอาน้ำมาก่อนเร็ว ไ้เสย”

บุญคำอันเป็นหัวหน้าพรานทุกคนออกคำสั่งโดยเร็ว ชั่วจิตใจเดียว ทุกคนที่รอน้ำอยู่ ก็ได้ดื่มกันอย่างเต็มกระหาย

และถ่ายลงกระตึกของตนจนเต็ม พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบ
ยังพากันรุมถามรพินทร์และบุญคำเช่นนั้น เกี่ยวกับเสียงไรเฟิล
สองนัดและเสียงระเบิดที่ต่างได้ยินกัน

“ข้าไม่รู้จะบอกยังงัยไว้ย ลองถามนายตัวเองเหอะ เอาว่า
พวกเราไม่ใช่ไร้แล้วกัน”

ตาคำไม่รู้จะบอกยังงัยถูกเหมือนกัน

“ไม่มีอะไรมากหรอก แล้วจะเล่าให้ฟังทีหลัง”

พรานใหญ่ตัดบท พลางหันมาทางอเมริกันทุกคน บอกว่า

“เราจะถือโอกาสพักทานอาหารเที่ยงกันตรงนี้แหละครับ
ฝ่ายเสบียงและพรรคพวกเรามาถึงพร้อมกัน หลังจากนั้นอีก
ไม่เกิน 7 - 8 ไมล์เท่านั้น จะเข้าเขตหมู่บ้านตะเคียนทองแล้ว
บรรจุกระเพาะกันเสียก่อนดีกว่า ผมไม่แน่ใจว่า ถ้าไม่กินกัน
ตรงนี้แล้ว เราอาจจะไม่มีโอกาสกินกันอีกนานทีเดียว เพราะที่
หมู่บ้านตะเคียนทองก็กลายเป็นหมู่บ้านร้างไปแล้ว เราจะต้อง
เดินต่อไปจนถึงไหล่เขาสูงชัน ซึ่งเป็นถ้ำสูงที่โบเมียะพา
พรรคพวกหนีภัยจากข้างขึ้นไปอาศัยอยู่บนนั้น ระยะห่างออกไป
อีก”

ทุกคนลงมือกินอาหารกันอย่างแข่งกับเวลา รวมทั้งพวก ลูกหาบด้วย ทั้งหมดต่างเข้ามานั่งล้อมวงกันอย่างใกล้ชิดกลาง เส้นทางด้าน ซึ่งเลาะมาตามขอบเหวนั่นเอง สแตนลีย์จับเวลา อยู่ทุกขณะ นับตั้งแต่มาหยุดนั่งพักดักกรออยู่ มันเป็นเวลา 15 นาที พอดี นับตั้งแต่รพินทร์สั่งให้ทุกคนนั่งพักเพื่อรอพวกลูกหาบ พวกนั้นก็เผล่มาบรรจบได้อยู่ตรงเป้าหมายแม่นยำที่สุด

“ไอ้เสียนี้มันกะเวลาและกะเส้นทางของมันได้ยังไงนะ แม่ยังกะจับวาง”

คิธแอบกระซิบอย่างกลัวใจกับหัวหน้าคณะ ขณะที่เคี้ยว หาอาหารง่ายๆจากเครื่องเรชั่นไปพลาง และชำเลื่องไปทาง พรานใหญ่ ซึ่งเดินเข้าไปตรวจสอบถามความกับคนของเขา ซึ่งพากันนั่งเรียงรายอยู่

“ถึงว่าสิ ครั้งแรกฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาจะนำเรา ตัดทางมาดักพบพวกที่ล่องหนมาก่อนนี้ได้ยังไง ป่ามัน เหมือนกับบ้านของเขาแทบจะเรียกได้ว่า หลับตาเดินได้เลย ทุกหุบทุกห้วยเขา แบบนี้ก็สบายใจได้แล้ว”

แล้วอเมริกันสาวุโสก็หันไปมองดูหน้าคริสติน่า ผู้กำลัง
แกะเนื้อกระป๋องจากส้อมพลาสติกเล็กๆใส่ปากอยู่

“เป็นยังไงบ้าง แผลฝังต้อยของเธอกับไอ้โบไม้เขียว ๆ
ของเขาที่ให้อยู่ทา”

คริสเอามือขี้ทรวงอก แล้วถอนใจเฮือก

“ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเป็นสิ่งอัศจรรย์ไปเสียทั้งหมดแหละ
คะ อาจารย์ เพียงแค่ 5 นาทีเท่านั้น หายปวด ดีกว่าซี่ผึ้งของเบล
เสียอีก และตอนนี้ก็ดูเหมือนรอยบวมยุบลงมามากแล้ว ฉันไม่
สงสัยอีกเลย ถ้าสมมุติว่าต่อไปข้างหน้าเวลาเราอดอาหารกัน
จริงๆ แล้วคนคนนี้เอามือรูตโบไม้หรือกอบเอาดินขึ้นมายื่นส่งให้
เราแล้วกลายเป็นแฮมเบอร์เกอร์ไป ดูๆไปแล้วเหมือนนักเล่นกล
มันเหมือนนักบวชว่า ไม่มีอะไรที่เขาจะทำได้ ถ้าอยู่ในป่า”

“ก็คงยกเว้นอยู่เรื่องเดียวกระมัง อีต่อนจับไข่ม้วนๆ
อย่างเมื่อคืนนี้นะ เขาช่วยตัวเองไม่ได้เลย”

เบลว่าปนหัวเราะเบาๆ แล้วก็ไม่มีไปตรวจดูอาการของ
คนไข้ของหล่อน คือเจ้าสะเอิง ที่ถูกพะโด้กับอูเถาะทำแค้น
รวมมากับคณะด้วย อาการของมันเป็นที่พอใจของหล่อน

จากการสอบถามจัน ผู้เป็นหัวหน้านำคาราวานลูกหาบ
แยกทางมา ตั้งแต่ถึงตำแหน่งเนินของป่าหินที่รพินทร์บอกให้
ฝ่ายนายจ้างหยุดรอก่อน พวกนั้นก็คงยึดถือคำสั่ง เดินกันมา
ตามปกติ เส้นทางเดินอ้อมลูกเขาใหญ่เป็นเส้นทางสะดวกโดย
ตลอด ต่อมาต่างก็ได้ยินเสียงอะไรเพลิงดังติดต่อกันสองนัด ทุกคน
นึกใจคิดเหมือนกันว่าได้เกิดอะไรขึ้น แต่จันรหัสจากความเคยชิน
ว่าการลั่นกระสุนเพียงสองนัดแล้วเงียบไป ก็น่าจะหมายถึงการ
ยิงอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งผลการยิงจะต้องเป็นไปอย่างเงียบขาด
และไม่ได้สนใจอะไรอีก เพียงแต่เก็บความสงสัยไว้ พวกกันเดิน
รุดหน้ามาเรื่อยๆตามปกติ ตามวิสัยที่เคยชิน รู้มือกันดีอยู่แล้ว
เนื่องจากฝ่ายด้านหลังนั้น มีพรานใหญ่รพินทร์ควบคุมอยู่แล้ว
จึงไม่มีอะไรจะต้องห่วง

แต่แล้วสิ่งที่พวกจัน เสຍ เกิด และลูกหาบทุกคนต้องเกิด
ความตระหนก ก็คือต่อมาอีกพักใหญ่ต่างได้ยินเสียงระเบิด
สะท้อนแว่วมา จากนั้นก็ไม่มีวี่แววอะไรอีก

ทุกคนในคณะที่แยกกันมาโดยปราศจากพรานใหญ่
หยุดชะงักหารือกันอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วจันผู้เป็นหัวหน้าก็มี
ความเห็นว่ให้เดินทางต่อไปตามคำสั่งโดยไม่ต้องย้อนกลับ

ค้นหาสาเหตุให้เสียเวลา เนื่องจากไว้วางใจมือเจ้านายดีอยู่
ก่อนแล้ว

คณะลูกหาบเดินกันมาตามทิศทางที่ถูกชี้กำหนดให้ ซึ่งเป็นเส้นทางปกติที่จะนำไปสู่หมู่บ้านตะเคียนทอง ที่ทุกคน
ชำนาญอยู่แล้วนั่นเอง โจนแน่ใจว่า หัวหน้าที่ของพวกเขาจะต้อง
มีวิธีตัดทางมารอดักพบอยู่ยังตำแหน่งหนึ่งโดยไม่ได้เดิน
ตามหลังมา และมันก็เป็นความจริงที่ฝ่ายขบวนลูกหาบมาพบ
รพินทร์กับนายจ้าง ดักหน้ารออยู่ก่อนแล้วที่นี่ เป็นจุดที่ก่อนจะ
เข้าเขตตะเคียนทองเล็กน้อยเท่านั้น

คำบอกเล่าเหล่านี้ กลุ่มอเมริกันได้รับทราบจากจัน ซึ่ง
ภายหลังจากรู้เรื่องราวตลอดก็ยิ่งเกิดความทึ่ง ในการประสานงาน
กันได้อย่างดีระหว่างกลุ่มนายพรานพื้นเมืองกับเจ้านายของคน
เหล่านั้น

“เป็นทีมงานที่สามารถจะทำงานร่วมกันได้วิเศษมาก!!”

หัวหน้าคณะอดไม่ได้ที่จะเอ่ยชมเชยออกมาจากใจจริง

“พวกเราเสียอีก นี่เป็นห่วงว่า คนของรพินทร์จะย้อนกลับ
ไปดูเพราะได้ยินเสียงปืนเสียงระเบิด แต่นี่พวกเราหลุดหน้ากันมา

ตามคำสั่งที่ได้รับครั้งแรกอย่างปกติที่สุด ทำให้จุดนัดพบ ไม่พลาดไม่เกิดการพะว้าพะวังห้วงหน้าห้วงหลัง ระหว่างรพินทร์ กับคนเหล่านี้ต่างอ่านใจกันได้ดีเหลือเกิน ยิ่งกับว่ามีโทรศัพท์ ติดต่อกันได้นั้นแหละ”

“ทีมเวิร์กเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เราได้เลือกคัดตัวผู้นำทาง แล้ว และเขาเองก็ได้คัดคนของเขาแล้วเช่นกัน ความคุ้นเคย ร่วมงานร่วมชีวิตกันมานานทำให้พวกนั้นกับเจ้านายของเขา ทันท่วงที อ่านใจ และเชื่อฝีมือกันเต็มที่ มันก็เลยดูเป็นเรื่อง น่าอัศจรรย์ของพวกเราไป ที่เห็นคนเหล่านี้ทำงานกันได้อย่าง สอดคล้องกลมกลืน ผมว่า อย่างรพินทร์แค่กะพริบตาแวบเดียว คนของเขา พวกนั้นก็แทบจะอ่านออกว่าเขาต้องการให้ทำอะไร”

เชิดชูบอก

“ถ้ามันก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก สำหรับพวกเรา”

เบลพูดอ่อยๆ

“ก็ไม่น่ากลัวอะไรสักนิด ถ้าเราไม่มีแผนการร้ายกับเขา ตรงข้ามกลับเป็นสิ่งที่น่ายินดีเสียอีกที่เราได้ ‘กลไก’ ชุดนี้มา ทำงานสำคัญให้แก่เรา เป็น ‘กลไก’ ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง!”

ตัวแทนของฝ่ายข่าวกรองทัพบกไทยที่ร่วมทางมาด้วย
พูดให้บุคคลที่มาปฏิบัติงานลับสุดยอดชุดนั้นคิด อย่างไม่ยอม
ทิ้งลายของทหารไทยระดับชั้นมันสมอง

“ร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายเหตุการณ์ และวันเวลาที่
ร่วมชีวิตกันก็นานพอสมควรแล้วนะ ยังมีอะไรที่พวกคุณระแวง
แคลงใจฝ่ายผมอีก”

สแตนลีย์กล่าวเรียบ ๆ เชิดวุธยิ้มเล็กน้อย

“อย่าเรียกว่า ‘พวกคุณ’ กับผม เพราะผมนั้นเป็นฝ่ายของ
คุณต่างหาก ถ้าแบ่งฝ่ายของการมาในครั้งนี้ ก็รู้กันอยู่แล้วว่า
พันตรีเชิดวุธเป็นฝ่ายของคณะผู้ค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ครั้งนี้
โดยมีด็อกเตอร์สแตนลีย์เป็นหัวหน้า ส่วนฝ่ายนำทาง อันเป็น
ลูกจ้างก็คือ รพินทร์และคนของเขาทั้งหมด โดยมีเขาเป็น
หัวหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง ผมยืนอยู่ข้างคุณ ไม่ใช่ยืนอยู่ข้างเขา
ตัวเขาเองก็คิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่แนเหมือนกัน เมื่อวาระสุดท้าย
มาถึงจริง ในฐานะที่ผมเป็นคนไทยเลือดเดียวกับพวกนั้น
พวกคุณอาจพิจารณาว่าผมเป็นฝ่ายพวกนั้นไปด้วยก็ได้”

“ไหนดูกันตรงๆซิ หมายความว่ายังไง ในสิ่งที่คุณหรือ
มัตคุเทร็ก้นำทางของเราหาตระแวงไป ผมรู้ละว่าความกลัวนั้น
ก็คือ กลัวว่าพวกเราจะหักหลัง แต่จะหักหลังยังไง โดยวิธีใดดี
เหมือนกัน เราจะได้มาทำความเข้าใจกันเสียให้แจ่มชัด เพราะ
ไ้การเดินทางร่วมกันไปแบบนี้ ถ้าต่างฝ่ายต่างคอยคิดระแวง
อยู่ตลอดเวลา มันไม่ใช่เป็นสิ่งดีงามเลย”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นยิ้ม ๆ อย่างคนอารมณ์เย็น

“พวกคุณมาทำงานลับเพื่อประเทศชาติของคุณใช่ไหม?”

“อ้อ ใช่ ในข้อนั้น”

“คำสั่งทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องสูง กำหนดให้ทำอะไรต่อ
อะไร เป็นระยะๆตามลำดับขั้นตอนไป คุณยอมรับไหมในข้อนี้?”

เชิดวุธก็คนจริงเหมือนกัน ถามเอาซึ่งๆหน้าของอเมริกัน
ทั้งสี่คนที่รวมกลุ่มกันอยู่ คนเหล่านั้นเริ่มมีอาการอึดอัด มอง
สบตากันเองแล้วสงบเฉย ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นเรื่องของ
หัวหน้าคณะที่จะเจรจาโต้ตอบกับเขา

“ก็ใช่ แผนงานก็ต้องเป็นเช่นนั้น เราจัดประสงค์ส่วนใหญ่
ที่มาในครั้งนี่ แต่คำสั่งก็ต้องคอยรับฟังอยู่ทุกระยะ พุดกันตรง ๆ
ว่าการทำงานของเรายู่ภายใต้การควบคุมของศูนย์ค้นหา
ระเบิดนิวเคลียร์ในครั้งนี่ ก็เห็นอยู่แล้วว่า เราต้องรายงานให้เขา
ทราบทางวิทยุตลอดเวลาหาหรือกัน ระหว่างพวกเรabenดินกลาง
ป่าลึกนี้กับสถานีลอยบนฟ้าเหนือหัวขึ้นไป บอกกันตามตรงก็ได้
นอกจากเครื่องบินจารกรรมที่มีเพดานบินสูงสุด ที่ควบคุมการ
เดินทางของเราในครั้งนี่แล้ว ยังมีแม่สถานีใหญ่ควบคุมไว้อีก
ชั้นหนึ่ง คือสถานีอวกาศหรือดาวเทียม ซึ่งจะส่งข่าวเคลื่อนไหว
ของเราไปยังเพนตากอน และส่งคำสั่งของเพนตากอนมาที่เรา
ได้ทุกขณะ”

“ก็แปลว่า เขามีคำสั่งหรือคำแนะนำแก่พวกคุณ
ทุกระยะ พวกคุณต้องปฏิบัติตาม?”

“คำสั่งหรือคำแนะนำมีมาทุกระยะจริง แต่การจะปฏิบัติ
ตามหรือไม่นั้น มันย่อมขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์ด้วย
เราทำงานกันอยู่กลางดงหลงสำรวจ ซึ่งเขาอาจไม่มองเห็น
ข้อเท็จจริงได้อย่างเรา แต่พวกเขานั่งสั่งอยู่ในห้องบงการ เพราะ

ฉะนั้นอาจมีอยู่หลายๆอย่างที่เราทำตามคำสั่งเขาไม่ได้เหมือนกัน เพราะเขาไม่ได้มาเห็นเหตุการณ์หรือเดินอยู่กับเราด้วย”

สแตนลีย์ตอบอย่างฉลาด

“การส่งกำลังบำรุงก็เหมือนกัน อาจมีมาทางอากาศได้เสมอ ถ้าพวกคุณเรียกไป?”

“ถ้าจำเป็นขีดสุด แต่โอกาสน้อยมาก พวกเขาเองก็จะไม่ทำอะไรที่มันเสี่ยงเกินไปนักเช่นกัน และการเดินทางในครั้งนี้อาจก็แทบจะสูญเปล่าสำหรับพวกเราทั้งสี่คนนี่แล้ว”

“เออละ ที่นี้สมมุติว่า เราค้นพบแหล่งตกของบี 52 ลำนั้น และพบระเบิดแล้ว การทุบระเบิดก็ต้องเกิดขึ้น พวกคุณสี่คนนี้อยู่ในฐานะที่จะทุบระเบิดได้เองอย่างแน่นอน นอกจากกำลังทางอากาศที่จะส่งมาช่วย อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ถามโง่ๆ ก็ใช่นะสิ”

คราวนี้คือเป็นฝ่ายจิมงำขึ้น ขยับปลายจมูกแดง

“การส่งกำลังทางอากาศก็ต้องมากันพร้อม ทั้งเครื่องบินและกำลังคน เช่นอาจเป็นคอปเตอร์แนบกันสิบขนาดใหญ่

หน่วยกระเบิดที่เต็มไปด้วยนักวิทยาศาสตร์ทางนิวเคลียร์ และ
กองกำลังหน่วยคอมมานโด ระเบิดจะถูกกว้านขึ้นสู่กันขีปลำนั้น
ถูกต้องไหมที่ผมคะเนไว้อย่างนี้”

“โธ่ไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร ก็รู้กันอยู่แล้วว่าเป็นวิธีเดียวที่
เราจะทำได้ ถ้าหระเบิดลูกนั้นพบแล้ว คุณจะให้พวกเราแบก
ระเบิดเดินปากลั้บไปได้ยังงั้” สแตนลีย์ตบไหล่เชิดวูธ กล่าวมา
ปนหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น

“ภายหลังั้กระเบิดสำเร็จ พวกคุณสี่คนก็กลับพร้อมระเบิด
ทางอากาศ หรือว่าจะมีคำสั่งให้เดินทางกลับโดยอิสระ บุกป่าฝ่าดง
เหมือนกับการเดินค้นหาครั้งแรก?”

“คุณพูดเหมือนทนายที่กำลังซักพวกเราในศาล ในคอก
ของจำเลย”

คริสตินาติง โยนกระป๋องเรชั่นหายเข้าไปในพงรกร้าง
ทาง ยกกระบอกน้ำขึ้นดื่มช้าๆ

“ก็ไ้ไหนว่าเราจะพูดกันตรงๆอย่างเปิดอกเสียที ผมมีอะไร
สงสัยผมก็ถาม แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ”

“โอเค มีข้อข้องใจหรืออยากจะรู้อะไรอีก ก็เข้าไปให้หมดๆ”

“แต่คุณยังไม่ตอบคำถามผมเมื่อตะกี้”

“ก็ถูกต้อง เรื่องอะไรที่พวกเราจะต้องทนลำบากเดินป่า ย้อนกลับอีกล่ะ ภู่ระเบิดเสร็จ เราก็ควรจะกลับทางอากาศ เป็นอันสิ้นสุดภาระหนักเสียที”

เชิดวุธบุ๋ยปากไปยังกลุ่มพรานพื้นเมือง และลูกหาบตลอดจนตัวลูกพี่ใหญ่ของคนเหล่านั้นที่กำลังนั่งกินอาหารรวมกลุ่มอยู่กับพวกนั้น

“แล้วรพินทร์กับคนของเขาอีก 14 คน ซึ่งเป็นพรานนำทางและลูกหาบที่มาด้วยนั้นล่ะ เขาจะได้รับอนุญาตจากคุณ หรือผู้บัญชาการของคุณ ให้กลับทางอากาศด้วยหรือเปล่า?”

คำถามนี้ทำเอาฝ่ายอเมริกันทั้งสี่เงยบกริบ เพราะคงนึกไม่ถึงว่าเชิดวุธจะจู่โจมด้วยคำถามที่ไม่คาดฝันมาก่อน

อย่างไรก็ตาม จารชนพวกนี้คงได้รับการฝึกประสาทในด้านนี้มาแล้วเป็นอย่างดีเยี่ยม หัวหนาคณะถ่วงเวลาแห่งการคิดค้นหาคำตอบ ด้วยอาการหัวเราะโห่ๆตามนิสัยเขา ค่ะ

กับเบลล์ม ส่วนคริสติน่าวางหน้าเฉยเรียบราบปกติ ทำเป็นมอง
หัวหน้าของหล่อนเหมือนจะรอคำตอบอยู่เหมือนกัน

เชิดวุธก็แท้จริงเหมือนกัน ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นจับเวลา
ทันที เขาจะรอดูว่าสแตนลีย์จะใช้เวลาคิดเพื่อกลั่นกรองคำตอบ
ประมาณสักกี่วินาที เป็นการแสดงให้เห็นกันซึ่ง ๆ หน้าอย่างนี้
แหละ

“เป็นคำถามที่ฉลาดมาก และเราก็คงยอมรับว่า ยังไม่ได้
คิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย”

ในที่สุด ประมาณ 15 วินาที หัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นด้วย
น้ำเสียงปรานีและกันเองที่สุด พลังส่งซิการ์มาให้นายพันตรี
หนุ่ม

“เรามาคุยกันในเรื่องนี้ก็ดีแล้ว บอกตามตรงว่ายังไม่มี
แผนการหรือคำสั่งใด ๆ ulya ยังเราเกี่ยวกับพวกพรานนำทางและ
ลูกหาบในเรื่องเดินทางกลับ ภายหลังกู้ระเบิดเสร็จ แต่ผมคิดว่า
มันอาจ ‘เป็นไปได้’ ที่ทางฝ่ายเราจะอนุญาตให้รพินทร์และ
พรานของเขาโดยสารกลับทางอากาศพร้อมกันด้วย พังให้ดีนะ
เชิดวุธ มันมีเหตุผลอยู่สามประการ ประการที่หนึ่ง น้ำหนัก

บรรทุกของเครื่องบินใบพัดหมุนอาจไม่มีกำลังพอที่จะบรรทุกคนทั้งหมดกลับได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก เพราะเขาอาจส่งเครื่องบินเป็นจำนวนมากกว่า 1 เครื่องก็ได้ ความสำคัญมันไปอยู่ที่เหตุผล ประการที่สอง คือ ระเบิดและพวกเราทั้งหมดจะต้องบ่ายหน้าไปยังสถานีลับที่สุด ซึ่งเปิดเผยไม่ได้ และผมเองหรือพวกผมทุกคน ก็ยังไม่รู้ว่าเขาจะนำไปลงที่ไหน เพราะฉะนั้นพวกเราหรือคนนำทางจะติดเครื่องไปด้วยได้อย่างไร จริงไหม ส่วนประการที่สาม พวกนี้เป็นนักเดินป่าอาชีพออยู่แล้ว ก่อนการออกเดินทางมาในครั้งนี่ เราก็ได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขาอย่างงดงามที่สุด ตรงตามที่เขาเรียกร้อง ซึ่งเมื่อเขาทำงานให้เราเสร็จ ต่างฝ่ายก็ต่างหมดภาระแก่กัน เรากลับทางเครื่องบิน เขาก็กลับโดยเส้นทางเดินของเขาตามปกติ แฟลเวลล์กันตำแหน่งนั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยุติธรรมที่สุดแล้ว หรือคุณคิดว่าทางฝ่ายเราควรจะได้รับเป็นภาระรับส่งของทางอากาศอีก และถ้าทางอากาศจะนำพวกเขาไปส่งลงที่ไหนโดยไม่ให้เป็นการเอิกเกริก หรือคุณมีความคิดเห็นจะแนะนำอย่างไรก็ลองว่ามา สำหรับตัวคุณเองนะ หมดปัญหาไปได้ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องกลับพร้อมเราอยู่แล้ว เราจะนำคุณไปส่งยังสนามบินลับของกองทัพอากาศไทย ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งที่สะดวกที่สุด ก่อนที่เราจะแยกทางต่อไป”

เชิดดูธเอามือลูบปลายคาง ยิ้มๆอยู่ในที่ ประสาทของเขา กำลังตึงเครียดขณะนี้ เขาเป็นคนเดียวที่พูดในนามตัวแทนของ ฝ่ายรพินทร์และพวกพรานพื้นเมือง ต่อหน้าสายลับต่างชาติ บนผิวหน้าของการสนทนาปรึกษาหารือ มันก็ดูเหมือนจะเป็น การอ่านใจหยั่งเชิงและต่อรองกันอยู่ในที่

“เฮอะละ ผมเห็นว่าเหตุผลสามประการของคุณถูกต้องและ เป็นการยุติธรรมแล้ว ที่ทางคุณตัดสินใจเช่นนั้น ผมก็ว่าทางด้าน รพินทร์คงไม่มีข้อรังเกียจขัดข้องอะไร เขาเดินนำพวกคุณไปจน บรรลุจุดหมาย ทำงานได้สำเร็จตามสัญญาจ้าง ก็แล้วทำไมเขา ถึงจะเดินกลับบ้านเองไม่ได้ ผมไม่คิดว่าพวกเขาอยากจะอาศัย เครื่องบินกลับเหมือนกัน ทีนี้เรามาพูดกันอีกแง่หนึ่งที่สำคัญ ที่สุด...”

“ว่าไป”

“พอระเบิดถูกขวานขึ้นเครื่องเสร็จ พวกคุณขึ้นไปอยู่บน เครื่องเรียบร้อย ต่างคนต่างโบกมือ แพลเวลล์กันแล้ว ทันทีนั้น ปืนกลอากาศจากกันชิปทุกระบอกก็ประเคนลงมาใส่รพินทร์ กับพวกเราทั้งหมดให้กลายเป็นผีเฝ้าซากเครื่องบิน 52 ลำนั้น

พวกคุณคิดว่ามันยุติธรรมไหม ถ้าเหตุการณ์อย่างงี้มัน
เกิดขึ้น?”

ตัวอย่าง

เพชรพระอุมา ตอน ไอ้เงี้ยว เล่ม 30

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8079-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)